

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 602/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť A. S., zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Hulínom, Advokátska kancelária Geško, Hulín a partneri s. r. o., Velehradská 33, Bratislava (adresa na doručovanie Ľubinská 3, Bratislava), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2014 doručená sťažnosť A. S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. augusta 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol 15. apríla 2012 zadržaný a 17. apríla 2013 bol podaný návrh na jeho vzatie do väzby. Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením sp. zn. Tp 27/2013 zo 17. apríla 2013 prepustil sťažovateľa zo zadržania. Dňa 23. apríla 2013 krátko pred verejným zasadnutím najvyššieho súdu bolo pôvodné obvinenie sťažovateľa zo spolupáchateľstva prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona rozšírené o obvinenie podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona a uznesením sp. zn. 5 Tost 14/2013 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

Na hlavnom pojednávaní špecializovaného súdu 28. mája 2014 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby, keďže už všetci svedkovia boli vypočutí, a neprichádzalo preto do úvahy ich ovplyvňovanie. Zároveň odmietol ako nepravdivé tvrdenie prokurátora, podľa ktorého mal S. S. v čase výsluchu svedkyne Z. na hlavnom pojednávaní 22. mája 2014 slovom a gestom uviesť na adresu svedkyne: „*M., bude Ťa to bolieť.*“. Uznesením špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 28. mája 2014 bol sťažovateľ prepustený z väzby. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014 bolo uznesenie špecializovaného súdu zrušené a žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby bola zamietnutá s tým, že dôvody väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naďalej trvajú.

Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na tvrdenie svedkyne Z., podľa ktorej sa jej S. S. počas prestávky pred jej výsluchom na hlavnom pojednávaní verbálne i gestami vyhrážal, čo pociťovala ako hrozbu a mala obavu, je názor špecializovaného súdu, že takéto konanie sa nestalo a svedkyňi nemožno veriť, prinajmenšom predčasné. Výsluch svedkyne Z. a s tým súvisiace listinné dôkazy sú dostatočným podkladom pre reálnu obavu z možného ovplyvňovania svedkov.

Podľa názoru sťažovateľa tvrdenie svedkyne Z. sa neopiera o žiadny dôkaz a bolo vyvrátené. Tvrdenia svedkyne týkajúce sa času, keď sa jej mal sťažovateľ vyhrážať, a dôvodu, pre ktorý to okamžite neoznámila, sú rozporné. Najprv totiž tvrdila, že sťažovateľ jej mal inkriminované slová povedať počas výsluchu, pričom ona na to bezprostredne nereagovala, aby sa nedala vyviesť z miery. Neuvedla to ani na súde, ale ani prokurátorovi, pretože sa s ním už potom na súde nestretla. Neskôr však do úradného záznamu u prokurátora uviedla, že sťažovateľ jej inkriminovanú vetu povedal po jej návrate do pojednávacej miestnosti po prestávke. V skutočnosti sa s prokurátorom bezprostredne po svojom výsluchu na súde stretla pri zabezpečovaní jej odvozu.

Sťažovateľ ďalej konštatuje, že v jeho prípade neustále dochádza k porušovaniu zásady prezumpcie neviny.

Uznesenie najvyššieho súdu neobsahuje náležité a vyčerpávajúce odôvodnenie, ktorým by reagoval na argumenty uvedené špecializovaným súdom, a to najmä pokiaľ ide o spochybňovanie pravdivosti tvrdení svedkyne Z.

Sťažovateľ navrhuje vydať tento nález:

„Základné práva sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva sťažovateľa na zachovanie zásady prezumpcie neviny podľa čl. 50 od. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru pre ľudské práva, práva na pozbavenie slobody len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy, práva sťažovateľa na spravodlivé a nestranné súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru pre ľudské práva, boli postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo dňa 17.06.2014 porušené.

Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo dňa 17.06.2014 zrušuje.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z., zákona o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení, Ústavný súd vracia

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vedenú pod sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo dňa 17.06.2014 na ďalšie konanie.“

II.

Zo spisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 10003/2014 vyplýva, že sťažovateľ spolu so svojim spoluobvineným otcom S. S. (obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou AS Legal, s. r. o.) podali sťažnosť proti tomu istému uzneseniu najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014) a žiadajú vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím zo dňa 17.6.2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 23/2014 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1, 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17.6.2014 zrušuje a prikazuje, aby sťažovateľov neodkladne prepustil z väzby na slobodu.

3. Sťažovateľom priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 15.000 Eur pre sťažovateľa v I. rade a 15.000 Eur pre sťažovateľa v II. rade, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľom na účet ich právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená osobne do podateľne 18. augusta 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Citované ustanovenie je zakotvením zásady, podľa ktorej v tej istej veci môže prebiehať súčasne iba jedno konanie (prekážka litispendencie).

Sťažovateľ (spolu so svojím otcom S. S.) skoršou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu ešte 18. augusta 2014 napadol uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014, pričom žiada vysloviť porušenie rovnakých článkov ústavy a dohovoru ako v tejto sťažnosti.

V uvedenej súvislosti by na prvý pohľad mohla vzbudiť pochybnosť tá okolnosť, že kým v tejto sťažnosti namieta aj porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy, v skoršej sťažnosti vyslovenie porušenia tohto ustanovenia ústavy nepožaduje.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Obe citované ustanovenia vyjadrujú právo na prezumpciu nevinu, pričom *ratione materiae* majú totožný obsah. Sťažovateľ síce v skoršej sťažnosti porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy nenamieta, namieta však porušenie obsahovo zhodného ustanovenia čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Možno konštatovať, že z hľadiska ustanovenia § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde obe sťažnosti sa týkajú tej istej veci. Za tohto stavu má prednosť sťažnosť skoršie podaná, pričom konaniu o neskoršie podanej sťažnosti bráni prekážka litispendencie. Zároveň to znamená, že neskoršie podaná sťažnosť je neprípustná.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014